

Тъ ще се наспятъ, а утре само Богъ знае кой отъ тѣхъ ще остане живъ . . .

Отъ масирания артилерийски огънь и тряска на минитѣ има вече много оглушѣли, занѣмяли и въ нѣколцина се е вселилъ вече демона на безумието. Та нали тоя демонъ мина край самия менъ?. . . Човѣшката душа не е изтъкана отъ стомана, та да не се подава на страдания. На менъ ми е чудно, че войниците отъ цѣлия полкъ още не сж полудѣли. . .

Въ тила настана оживление. Почна лудо носене на патрони, бомби, снаряди, хлѣбъ. Окопитѣ се поправятъ, ходоветѣ изчистятъ. Всичко, което днесъ артилерията срина, наново се издига за утрешната защита. Тѣжките сандѣци съ бомбитѣ и патронитѣ се настаняватъ внимателно изъ окопитѣ, отъ малко по-бодритѣ войници, до като нѣкои отъ другиритѣ имъ спѣха, а други пъкъ подшиватъ разкжсанитѣ телени мрѣжи и ги подготвятъ за утршния новъ напоръ на врага.

Командирътъ на полка влѣзе въ връзка съ тоя на 56-и полкъ. Реши се утре рано да почне атака срещу врага, за да бжде отхвърленъ по далечъ и по тоя начинъ разположението на полка да бжде спасено и Каймакъ-Чаланъ да остане за по-дълго време въ ржцетѣ на Сливенци.

Това е по-добре отколкото да се стой на върха и се отбиватъ неприятелскитѣ атаки, или пъкъ да бждатъ избивани момчетата отъ артилерията, безъ да иматъ възможностъ да се бранятъ.

Сърбитѣ никога не издържатъ, когато ние нападаме, и една атака отъ нашата страна, наистина ще се увѣнчае съ успѣхъ . . . И подъ това впечатление, азъ се увихъ съ разкжсаното си одеало и се изтѣгнахъ късно следъ полунощъ въ полуразрушената галерия.

15 септември. Стигатъ три часа сънь. Азъ съмъ бодъръ. Готвимъ се за нападение, но врагътъ ни изпревари. Презъ гжстата мъгла се зацѣдиха мини и снаряди. Върхътъ наново зарева и захърда отъ безмилостнитѣ удари. Нашето настжпление е отмѣнено. Желѣзната лава се залива надъ върха, а отдолу изъ доловетѣ и гънкитѣ потокоха рѣки отъ вериги, които се настаняватъ предъ фронтоветѣ на първа и четвърта дружина. Предъ трета